

שיניקין 91
גבעתיים

רב ביכנ"ס וראש הכולל הרב משה גבאי שליט"א

תפארת צב"י

כולל "מלכות שבקפארת"
ע"ש אלימלך ומלכה שוימר

ד"ר
חיים טחנא

זמני השבת

- הדלקת נרות: 16:23
- צאת השבת: 17:25
- זמן ר"ת: 17:57

פרשת ויחי

עלון מס': 292

הטעם המוזכר בחז"ל למה זו פרשה שתומה, כי ביקש יעקב אבינו לגלות לבניו את הקץ ונסתלקה ממנו שכונה ונסתם ממנו.

הביא ירבנו בחיי רמז נאה, ראה יעקב שבכל שמות השבטים אין את האותיות ח' ו-ט' אמר יפה אין חטא אצל ילדי ואם כן אוכל לגלות את הקץ. ואז נסתם ממנו כי ראה שבכל שמות השבטים עם אין את האותיות ק' ו-צ'. גם אם אין חטא לא מגלים את הקץ...

הטעם שלא מגלים את הקץ הוא שלא יתיישבו מאורך הגלות. וגם כי אין זה תלוי במספר שנים שהרי עי"י תשובה ומעשים טובים יהיה בעז"ה "אחישנה", והגאולה תהיה מיד. עוד יש מבארים ש כאשר יודעים מתי הגאולה זה מקל את הצער, וכאן הצער הוא חלק מהתיקון לגאולה ולכן לא מגלים את הקץ.

הגמרא בסנהדרין [צ"ו] מספרת על ר' זירא כשהיה רואה חכמים עושים עם אין את תבוא הגאולה היה אומר להם בבקשה ממכם אל תרחיקו את הגאולה... כי שלושה דברים באים דווקא עי"י החסד הדעת, משיח, עקרב, ומציאה.

רש"י מביא, "למה פרשה זו שתומה לפי שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל צנפת השעבוד שהתחילו לשעבדם". יש מעט סתירה בלשונו, שבתחילה נראה כי נפטר יעקב, ולבסוף נראה בגלל השעבוד?

אלא התירוץ רמזו בדברי רש"י שכתב "עיניהם ולבם" אין מדובר כאן על השעבוד של הגוף שהרי לא החל עדיין. והראיה פשוטה שהרי יוסף היה מלך שמונים שנה. ועד שהגיע יעקב היה יוסף מלך תשע שנים שבע של השבע ושתיים של הרעב. ועוד שבע עשרה שנה שחי עמו יעקב במצרים, הרי זה יוצא עשרים ושש שנים. נמצא אחר פטירת יעקב עדיין חי יוסף כמלך במצרים עוד חמישים וארבע שנים שעדיין לא החל השעבוד.

אלא כאן מדובר על שעבוד אחר, גלות הדעת, התחילו לאבד עם ישראל את היהות היהודית שלהם אחר שנפטר המנהיג הדגול. הוא היה עיני העדה, וכעת החלו להרגיש טוב וקרוב עם המצרים, זה כבר אסון הגורם לזרז את הגלות.

כשאתה מנסה להסביר לאדם שקורה לעצמו "דתי" שיש בעיה כשבנים ונבות לומדים באותה ביתה ויוצאים יחד לטוילים... והוא לא מבין מה אתה רוצה ממנו... זו גלות הדעת זה השעבוד שהחל במובנים של אז...

ראיתי בידורש ציון הביא שגלות הדעת כאן זה כאשר צריך להפעיל פרוטקציות וקשרים אצל שרים ופוליטיקאים זו גלות הדעת! וכאן יעקב אבינו צריך לבקש מיוסף שלא יקבור אותו במצרים, וצריך לזה אישור מיוחד להוציא לקבורה בארץ ישראל. והגם שיוסף היה משנה למלך בכל זאת התעורר שם ויכוח בינו לבין פרעה, אבא השבע אותי ואם אתיר שבועה זו אתיר גם שבועה נוספת... שאני יודע שפה יותר ממך ואני ראוי למלך.

עכ"פ זה שהזדקק לטובות של פרעה זו גלות הדעת. וגם בהסתכלות של ימינו לא לחיות בעצימת עיניים להודות לה' על כל רגע וכל נס. כל יום ללא טילים וכל טיל שלא נוחת... ולא להאמין ב"טובות" של החמס, הוא מחליט לשחרר, והוא מחליט לירות... זו גלות הדעת! קשה מאוד לא ליפול בה. חובה להתנתק מתקשורת הרסנית, כל פרשנות צבאית היא עוד ריחוק מהאמונה.

רק לכווין כל יום בברכת "מתיר אסורים" לשחרור כל החטופים. ולכווין "על ניסוך ונפלאותיך שבכל יום עמנו", להמשיך לראות ישועות. ולזכור תמיד שאין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים! כולם אומרים עוד שנים ידובר על מה שקרה בשמחת תורה. ואנו נאמר, עוד שנים ידובר על הניסים שעוד לא סופרו של הכלל והפרט!!!

שבת שלום

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה".

יש סיפור ידוע עם הרב יעקב גלינסקי זצ"ל, שהרב נסע פעם עם נהג מונית, ופנה אליו הנהג ספק בשאלה ספק בטרוניה... תגיד לי איך אבל אין... זה יכול להיות! אני ואשתי עובדים שנינו 'משרה מלאה' מצאת החמה עד צאת הנשמה, מגדלים 'ייל וכלב'. גומרים אומרים את החודש. אך "אצלכם..." משפחות מרובות ילדים האבא ב"כולל" והאמא בדרך כלל עוד איזו עבודה על גבול השכר מינימום, ואתם חיים, מחתנים, עוד עוזרים לדירה לילדים, אך...?

ענה לו הרב, "זה רש"י מפורש בתורה! רש"י עלי! לא עלנו!..." ויחי יעקב בארץ מצרים" אך מצליח "יעקב" הוא המשל ללומדי התורה יעקב איש תם יושב אהלים, אך מצליח לחיות אף! זה היה קשה לרש"י... ומשיב, פרשה זו שתומה... אל תחפש הסבר טבעי לעניין, זה נס, מעל הטבע!

אמרו בדרך רמז על פי הגמרא במסכת שבת המביאה שהאותיות ו-י-ס' שבלוחות, בנס היו עומדים. לפי פשוטו כי האותיות היו חקוקות וכאן לא היה מה שיתפוס את החלק שבפנים. ובדרך רמז, הרבה הוסיף אומרים כעת אני מסתדר... אבל איך אחתן את הילדים בבא העת, כמה עולה חתונה וכל הסביב. כמה הוצאות לדירה ועוד... אומרים לו גיל חתונת הולך בערך בין גיל ארבעים לגיל שישים. [כשמתחננים בגיל עשרים...]. [כאן דמיון מ ו-ס' שבלוחות בנס עומדים! מה שבין גיל מ' לגיל ס' עומד בנס!]

זו פרשה שתומה אין הסבר אבל הכל מנוהל מלמעלה ה' דואג אתה תעשה את שלך והוא יעשה את שלו!

זה מביא אותנו לפירוש נוסף לפרשה שתומה. פרשה שתומה זה שאין רווח חלק בין המילים של סוף פרשה קודמת לתחילתה של זו, ובא ללמדך, גם כשהכל שחור רצוף אותיות ואין שום שטח לבן חלק חלק נראה לך לוחץ ודוחק... אז ממש זה "ויחי יעקב", כאן בדיק אתה תגדל וצאלח!

בשבון פשוט זה מדהים! ראו, כל השנים שהיה קשה מאוד ליעקב בלי בנו אהובו, ממש ממאץ להתנתק, דווקא בשנים אלו יוסף הצדיק עומד ומתעלה במצרים גם בגשמיית כידוע, אבל גם רוחנית! עמד בניסיון נורא עם אשת פוטיפר, וזה להעמיד דורות כאפרים ומנשה שבהם מברכים אנו את ילדינו. דווקא כעת שהכל סוף סוף נראה מסתדר לו... הנה יוסף לידו, הכל מצויין... בדיקו כעת מתחיל השיעבוד...!

קריאת שמע אומרים ומניחים יד על העיניים! שיש לך כביכול חושך... שמע ישראל ה' אחד! הבעיות הגדולות שלנו כי אנחנו חושבים שאנחנו עושים משהו, ורוצים לדעת מה יהיה. אבל האמת היא כשיש ניסיונות זה המקום לגדול, כשקשה כאן הדרך לשיעור!

היה פעם איזה ר"מ בישיבה איכותי ומצליח. פעם אחת ראו אותו יוצא לטלפון באמצע השיעור שזה כמובן דבר חריג מאוד, ודקה אחר הטלפון מיד חזר לשיעור. שאל אותו אח"כ ראש הישיבה מה קרה?

הסביר, אני אוסף כסף לצורך חתונת הבת בזמנה בעזרת ה' צברתי סכום גדול והחבאתי אותו בארון שיש שיש בבית עטוף בנייר עיתון ישן. ולפתע נזכרתי בשיעור שאשתי אמרה הבוקר שהיא "מנקת" את הארון... נהלתה מה אולי היא תזרוק בטעות את הכסף, התקשרתי, אך אז הבנתי שהיא לא ראתה וכבר זרקה את זה...!

מה!! תמה ראש הישיבה וחזרת לשיעור מיד כשכל כסףך הלך לטמיון!! אמר לו, "אני תלמידו של בני גדליה אייזנר זצ"ל, והוא חיך אותנו לעולם לעמוד בניסיונות קשים! יצאתי מהשיעור כי אולי ניתן להציל. כשהו נזרק, כעת זה שלב הניסיון, ממשיכים את השיעור כרגיל!!!"

זמני תפילות בביה"כ:

ימות השבוע:	יום שבת:
שחרית: 7:30	מנחה ער"ש: 16:25
מנחה גדולה: 13:15	שחרית: 8:00
מנחה קטנה: 16:25	מנחה שב"ק: 16:15
ערבית: 16:42	ערבית מוצ"ש: 17:25

שיעורי תורה:

- א-ה: 8:10 - 9:00 - גמרא מסכת סנהדרין עם הרב משה גבאי.
- א,ג,ד: 20:00 - 21:30 - מדרשה לנוער עם ר' אפרים ראם.
- ב: 20:00 - 21:45 - שיעור ביזרע שמשוין עם ר' יצחק לוריא טהור.
- שבת: 15:05 - גמרא והלכות שבת מוצ"ש: 19:30 - הלכה לנוער.
- עם הרב משה גבאי.

אקטואליה בפרשה:

"וקראת לשבת עונג..."

שיעור פרשת שבוע מתקיים כל יום חמישי בשעה 20:00

עי"י הרב **מושיה גבאי שליט"א**

כולם מוזמנים.

סיפורי צדיקים:

סיפורי חסד רבים מסתובבים על הרב ד"ר משה רוטשילד זצ"ל וכך הוסיף וסיפר עליו בנו בכורו: אבא נכנס פעם לחנות של ספות ושמע שם שני בני זוג המתווכחים זה עם זה איזו ספה לרכוש לביתם.

לא היה צריך להיות חכם גדול כדי להבין שהנושא כאן הוא לא איזה דוגמא מתאימה יותר, או איזה צבע יהלום את מרקם הסלון... אלא הכל מתחיל ונגמר בעניין הנקרא כסף!

ניגש אליהם ד"ר רוטשילד והתעניין מה העניין. לא בוש ואמרו לו שנינו חושבים שספה זו מתאימה רק שאין לנו...

אמר להם, מגיעים אלי אורחים חשובים מחו"ל ולכבודם באתי לקנות ספה. אני צריך בדיקו כזו שאתם רוצים למשך חודשיים ואח"כ אין לי מה לעשות אותה ואעביר לכם אותה בחינם... זה מקובל עליכם?

אורז פניהם משמחה והשלום חזר לשורר... מיותר לציין שלקח חודש משלוח והספה נחה בביתם...

שאל את הרב

ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

אי שפיק אחר קפואת התורה יאפר
חפר נאן! האם ישוה אפיק?

אי שפיק אחר קפואת התורה יאפר
חפר נאן! האם ישוה אפיק?

מי שטעה מה מקום לחתום בברכת "נתן לנו" אמר שוב "בחר בנו", אם כבר סיים ברכתו יצא ידי חובה. אך אם זוכר קודם שאמר... נהלתה מה אולי היא ישוב לומר אשר בחר בנו.

אין לקרוא את העלון בשעת התפילה וקריאת התורה!

השתתפותו של מתפלל לא מוכר במניין הוותיק הוותיק בשכונת טסטמורד היל בלונדון, אינה תופעה נפוצה. מה עוד, שהאיש נראה זר ומנוכר לנוף המקום והסביבה. איש לא הכיר ולא ידע את זהותו, אם כי חזונו העידה עליו כי הוא יודע ספר וירא שמים. האיש לא סיפק כל מידע, נותר שקט ומופנם, ואיש לא עמד על טיבו.

כשהתעניינו בו, הגיב האיש במשיכת כתפיים רפה וחיוך נבון, ופיו נותר סגור והתום. אחד ממתפללי בית הכנסת, יהודי בשם ר' מרדכי, גמר ואמר לעשות כל מאמץ כדי לפצח את התעלומה, ומשלא עלה בידו הדבר גם כעבור כמה חודשי מאמץ - החליט לקבוע תברותא ללימוד משותף עם האיש הזר מדי יום, בניסיון לגלות את פתרון חידתו. אך דווקא הלימוד המשותף העצים את התעלומה: התברר שמדובר בגאון תורני בקנה מידה נרחב. אם כן מי האיש, ומה סיפורו?!

והיה באחד הימים, גילה האיש את שמו, ור' מרדכי ניצל את ההזדמנות ומיד נכנס עמו בשיחה. המשיך לדבר, דע התעניין בפרט, עד שהאיש פתח את סגור לבו בסיפור חיים מדהים חובק עולם, שר' מרדכי נדהם לגלות כי גם לו עצמו יש חלק בו... 'הגעתי הנח בשל מחלת ריאתי, הנמשכת כבר יותר מדי זמן, נאנח האיש, יש כאן טיפול מיוחד המתאים לה, ואולי יוכל להקל על סבלה. אך לא תמיד עסקתי במה שאני עוסק היום...' - פתח צורה לעולמו האיש הפנימי, והחל לגלות:

ינולדתי בארץ ישראל להורים שמרי מסורת, אך לא זכיתי לגדול על קיום המצוות באדיקות. גדלתי בסביבה מסורתית, ולאחר השחרור מהשירות הצבאי בהצטיינות - קיבלתי הצעת עבודה במוסד לבין ולתפקידים מיוחדים. תחת מעטה חשאיות ולאחר אימונים מפרקים - נשלחתי למשימות ביטחוניות ברחבי תבל, עליהן כמובן לא אוכל להרחיב...

ר' מרדכי עצר את נשמתו. האיש פרש בפניו פרק חיים המשתרע על פני שלושה עשורים, בשלושה משפטים בלבד. ר' מרדכי לא יכול היה לשער בנפשו כי כך החל האיש את חייו, וכי עברו שונה כל כך מהווייתו הנוכחית. האיש נאנח קלות, והמשיך:

נבחרתי לשמש כשליח נאמן למשימות מיוחדות ורגישות, בכל זמן ובכל רחבי תבל. הממונים עליי היו מרוצים ממני, בתיקי האיש הצטברו ביקורות מחמיאות ואותות גבורה. באחת הפעמים, נשלחתי בצוותא עם חבר נוסף למשימה מורכבת ומסוכנת במיוחד: להתחקות אחר אחד מראשי הטרור השווה בציריך - בירת שווייץ, להגיע אליו ולחסלו. אני וחברי נשלחנו למשימה בטיסות נפרדות, שכרנו לעצמנו דירות נפרדות והתחלנו במעקב...

ר' מרדכי הביט בו בעיניים קרועות לרווחה, המום מהסיפור המרתק הנפרש בפניו, שכמו לקוח מספר דינוני. האיש לגם מעט קיט, כחכח קלות, והמשיך: 'חלק עיקרי מהצלחת פעולה, הוא למנוע מעיך בין שני הסוכנים העוסקים בה, כדי למנוע את חשיפתם. לכן, מראש חילקנו את שעות המעקב בינינו, ורק כשהמעקב הושלם וקיבלנו הנחיה לבצע את החיסול - יצרנו קשר מאובטח, וסיכמנו:

המחבל יוצא מדי ערב בשעה 8:00 ממוסדה פלוגית, ופונה בצומת ימינה. חיסולו הוא ענין של פיקוח נפש ללא צל של ספק, ולפיכך קבענו שנמתין לו בליל שבת הקרובה, בשעה 8:00 בדיוק, מיד לאחר הפניה ימינה. כשרכבו יעבור את הצומת - ניצמד אליו אני וחברי מימין ומשמאל, נבצע את החיסול וניעלם מהזירה תוך שניות...

ביום ששי בבוקר התעוררתי מוקדם, לאחר לילה טרוף שינה. 'היום הוא רגע המשימה' - הזכרתי לעצמי, וכדי להפיג את המתחות יצאתי לחנות גדולה, לקנות מעט מזון ליומיים הקרובים, בדגש על סעודת השבת שאסעד לבדי לאחר החיסול. בעודי משוטט בסתמיות בין המדפים, הגיע מולי יהודי חם וחייכן, ואמר לי בלבביות: 'שלום עליכם, יהודי מישראל?'

הופתעתי, ידעתי כי חזונו אינה מסגירה דבר על ארץ מוצאי ואני נראה אירופאי מצוי. 'מנין הוא יודע?' - הררתני, אך כמובן שום מבע בפני לא השתנה. הגבתי בהנהון רפה, שנועד להבהיר כי אינני מבר את השפה ואת המושגים עליהם הוא מדבר, אך האיש לא הרפה, ובסוף של דבר - הלכביות החמה שלו המיטה שנות נאמונים שלי במוסד, הכריעה את חומות קור הרוח והארשת הבטוחה שלי...

נאלצתי 'להודות' שאני יהודי מישראל, ואז - הוא הקסים אותי בהזמנה אישית חמה להשתתף בסעודת השבת בביתו, תוך הדרכה ברורה כיצד ומתי להגיע, ואני נשביתי בקסמו והבטחתי את השתתפותי בסעודת השבת במעונו... בהגיעי לביתו בליל שבת, שכחתי להציג בשעון... אין בפי מילים לתאר את חוויות סעודת השבת המשפחתית הנפלאה שחוויתי. מיד כשנכנס הביתה הגיעו שלושת בניו ושתי בנותיו ובירכו אותנו בברכת 'עוט שבט' חגיגית, ואף הוא השיב לעומתם בברכה חמה. הבטתי במחזה כמהופנט, מעודי לא ראיתי סעודת שבת באווירה

ביתית וחמימה כזאת. כל הילדים לבושים בקפידה, האב בראש השולחן מעים באמירת 'שלום עליכם', ולאחר מכן מקדש על היין כשהוא מטעים כל מילה במתיקות...

הבטתי כמחושמל במתרחש, באווירה הטובה והביתית, בחום המשפחתי המענג, בהווי הרוחני הקסום, ושכחתי את עצמי. לפתע הבטתי מבט חטוף בשעון, ואז גיליתי את דבר האיחור הנורא. השעה חמישה לשמונה!!!

בעוד חמש דקות לעלי להיות במקום אחר, מרוחק קמעא, לפעולת חיסול דרמטית. ידעתי כי שותפי לבטח כבר ממתין לי שם, ואין לי כל דרך לתקשר אתו, להודיע על האיחור. אובד עצות ועשתונות קמתי ויצאתי מהבית לכיוון המקום המוסכם, והגעתי באיחור בלתי נסלח של 25 דקות תמימות...

המקום, למותר לציין, היה ריק מאדם. רכב המחבל כנראה עבר כבר מזמן, וגם את חברי למשימה לא ראיתי. התבוננתי בכל עברי הזיחה, ודי מהר הבנתי כי לפני כמה דקות הייתי כאן חוליית טרור מיומנת. מאוחר יותר הסתבר, כי תכנית החיסול שלנו נודעה למחבלים, והם טמנו לנו מארב. חברי למשימה ניצח בידיהם המגואלות בדם, השם יקום דמו, ועד היום מפעילי אינם מבינים כיצד אני ניצלתי מאש הסודת שטמנו לנו...

האיש ניגב דמעה סוררת, התעשת מהתרגשותו והמשיך: 'הסיפור הזה הפך אותי לשבר כלי. כל ניסיונות השיקום שלי עלו בתוהו, ולכן שוחרתי מהמוסד מצויד בפנסיה נדיבה, מהרהר כל העת בסעודת השבת הנפלאה שזיכרונה לא יישכח ממני, הסעודה שהצילה את חיי...'

בכל רגע ראיתי לנגד עיני את הסעודה ההיא, שהובילה לאיחור. ראיתי בעיני רוחי את מארחי בראש השולחן, את בני משפחתי, וחשתי געגוע צורב לחוש את האור הזה שוב. סעודת השבת הזו חוללה בנפשי תמורה כזו, שלא מצאתי מנוחה עד שנרשמתי לסמינר שהתקיים בשבת, כל כך רוצה ושואף לחוש שוב את המתקיות ההיא...

זו הייתה תחילת הדרך, ההמשך ברור ולא אלאה אותך. כמו ב'מוסד' כך בתפקידי הרוחני, שאפתי למצוינות והעפלה לשיאים. אני עדיין לא שם, אמר האיש הזר וחייך לראשונה חיוך קטן, 'אך אני ממשקף לחתור גבוה...'. 'כיצד נראה המארח שלך?' - שאל ר' מרדכי מיד, 'האם היה לו זקן באורך בינוני, האם מול שולחן הסלון ניצב שעון קיר גדול?'

'אכן כן', השיב האיש, 'מה קרה?' - לנוכח עיניו הנדהמות, החל ר' מרדכי בוכה חרישית. 'כבר נפגשנו פעם', אמר בשקט, 'האיש שאירח אותך הוא אבי המנוח. הוא גר בכתובת שהזכרת..., היטבת לתאר את סעודת השבת עליהן גדלתי, אני אחד משלושת הבנים שהסבו איתך לסעודה, ושתי הבנות הן שתי אחיותיי... זה בטוח הוא!' קרא נרגש ונסער...

סיפור זה, שמופיע בספר 'ניצוצות; מראה לכולנו מה כוחה של סעודת שבת אחת. סעודת שבת אחת עשויה להותיר חותם בלי ימחה, להוביל אנשים לשינויים מרחיקי לכת בחייהם, לחולל מהפכים דרמטיים. אם זו השפעתה של סעודה אחת על אדם זר ומנוכר, קל וחומר לאלו הזוכים מדי שבוע לעונג הקסום של שעות סעודת השבת, שבתוכן טמון כור גרעיני של עצמה יהודית, קדושה, הוד קסום ובראשית של יהדות נפלאה...

בניין עדי עד:

אם כמעט כל הנשים חושבות על בעליהם שהם קמצנים... מה זה אומר? האם זה אומר שהחלק הגברי באנושות נברא באמת קמצן... או אולי יש צד קטן לומר שהחלק הנשי באנושות נברא עם עיניים גדולות שלא מסתפקות במה שיש...?

יש אומרים שכנראה האמת היא איפה שהוא באמצע... אבל התשובה היא אחרת לגמרי! אם תדע לתת מה שצריך היכן שצריך תגלה שזה הרבה פחות ממה שחשבת שאתה צריך לתת כדי לרצות את אשתך...

היה פעם קמצן אחד הגיע לרופא שיניים ביקש לעשות טיפול שורש בלי הרדמה... אמר לו אין מצב אתה תצרח... אמר לו בא נעשה עסקי: אם הצלחתי לעבור את זה בלי הרדמה אתה לא גובה ממני תשלום. ואם לא עמדתי בזה אני משלם לך תשלום מלא כאילו הייתה גם הרדמה. הסכימו! באמת עשה לו טיפול שורש זה שתק כמו דג... אמר תודה יפה והלך...

סיפר את זה הרופא אחרי שבוע לחברו שהוא גם רופא שיניים, מדהים! אמר לו הרופא השני, עכשיו אני מבין משהו... היה אצלי מטופל בדיוק אותו יום עשה הרדמה לשן קובאת ומיד אחר כך ברח...

פינת ההלכה:

דיני השבת אבידה:

- * הרואה אבידה של יהודי חייב לטפל בה ולהשיבה לבעליה, ואם לא עשה כן עובר באיסורי דאורייתא לא תוכל להתעלם. והשב תשיבם.
- * כל אדם פטור מלהשיב אבידה בדבר שאין זה מכבודו ללכת עם חפץ כזה [גם אם זה היה שלו].
- * המוצא אבידה שנראית לו מנחת 'דרך הנחה' היינו משהו הניח את זה כאן ושמא על דעת שישבו או ייוכר, לא יסוף את זה אלא ישאירו במקומו.
- * המוצא חייב להכריז רק אם יש סימן. סימן זה או בגוף החפץ, או במקום שבו נפל, או בצורת הקשירה והעטיפה. או מניין או משקל או מדה, כל אלו נחשבים סימן.
- * אבידת הגוי מותרת ואין להשיבה אלא אם כוונתו לעשות קידוש ה'.
- * בכלל השבת אבידה להשיב לדרך הישר מי שסר מדרך ה'. כל שכן מאבידת הגוף.

זכות העלון:

- * לרפואת משה עומר בן כרמית * ואברהם מרדכי בן מיכאל
- * להצלחת ליאור בן פנינה * להצלחת ערן בן אסתר ושירה מרים בת צופיה * רפואה שלימה ליונה בת מרים * רפואה שלימה והצלחה לאליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה * עדי בת יונה חזרה בתשובה וזיווג הגון. * להצלחתם של עומר ואוהד בני חגית